

“Bunu Ancak Bir Avuç Toprak Doyurur!”

Hâce Nizâmeddîn hazretleri, bir gün şunu anlattı sevdiklerine:

Fakîr bir adam oltayla balık tutarken pâdişah bunu görüp; **“Oltana ilk takılan şey ne olursa, sana onun ağırlığınca altın vereceğim”** dedi.

Oltaya bir şey takıldı.

Ortası delik bir kemik.

Hükümdâr;

“Şansın bu kadarmış” dedi.

Ve o garibi alıp saraya gitti.

Adamlarına;

“Bu balıkçıya, şu kemiğin ağırlığınca altın verin!” diye emretti.

Memurlar o kemiği alıp terâzinin bir kefesine koydular. Öbür kefeye de altın liralara koymaya başladılar.

Bir, beş, on, yirmi, elli...

Hayret!?

Kefe doldu taşı.

Ama kemik tarafı “bir milim” bile oynamadı yerinden.

"Bunda bir sır var" dediler.

Ve bir bilge kişiye gidip “Bu işin sırrı nedir?” diye sordular.

Bilge kişi dedi ki:

“Bu kemik, açgözlü bir insanın göz çukurudur. Siz bunu tartmak için hazîneyi koysanız yine de tartamazsınız.”

“Neden?”

“Çünkü doymaz. Bunu ancak ‘bir avuç toprak’ doyurur” dedi.

Bir avuç toprak getirip öbür kefeye koydular.

Kefe ânında yukarı kalktı!..

Kaynak: 5 Ekim 2025 Türkiye Gazetesi Arşivi

